

- 1 Ἦτον οἱ μέρες οἱ γλυκιές, ἦτον στὸ μέσον ἔαρ,
ὅταν μᾶς ἔστειλες ποτὸν ἐχ τὸ δικόσ σου φρέαρ.
Λέγεις πὼς εἶσαι ἀμαθὴς καὶ δειλιάς νὰ γράψης,
μὰ γὰ βλέπ' ὀλοφάνερα κ' εἶσαι κοντὰ νὰ κλάψης.
- 5 Μέσα σ' ἐκείνους πού 'χουσιν τάχα δόξαν καὶ φήμην
πού 'ναι στὸ μέτρος τὸ ψηλὸν κ' εἰς τὴν περίσσα στίμην,
ἔπαινος, δόξαν περισσὴν, ἔδωκες εἰς αὐτόν μου
κ' εἰς τοῦτον ἐτζενιάστηκες, δὲν ἦτον μεριτόν μου.
Ἡ δόξα ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει εἶναι μεγάλη φάλλια,
10 σὰν ἕναν ποῦ δὲν δύνεται νὰ τοῦ φορέσουν μάλια.
Κεῖνον τὸ λλίγον πῶρκεται 'ποῦ τὸ νοητικόν μου
ἔδωκα κείν' τῆς ἀρετῆς, καρπὸν παθητικόν μου.
Κι ἂν εἶπουν τίποτε ποτὲ μὲ πάθος κινημένος,
ὅτοιμα πάλε βρέθουμουν πολλὰ μετανωμένος.
- 15 Διατὶ τὸ ξερὸν δέντρος μου φήμης καρπὸν οὐκ ἔχει
κ' ἔτσι, σὰν βρίσκεται γυμνόν, ἀπ' ὅλα πομετέχει.
Λοιπόν, ὑγιέ, τὲς ρίμες σου φύλαξε γι' ἄλλον τόπον
καὶ μὲν ξοδιάζης ἄπρεπα χαρτίν, βαφὴν καὶ κόπον.
Κι ἂν εἶν' καὶ ἐξ ἀγάπης σου θὲν νὰ μ' εὐκαριστήσης,
20 κάμε μὲ τοὺς πραότερους πάντα νὰ μὲ ψηφίσης.
Ἔτσι τιμᾶς ἐσὲν κ' ἐμὲν μὲ τρόπον τῆς φιλίας
νὰ 'σαι πάντα φυλάμενος μὲ ὄπλα τῆς ἀξίας.
Ἐπιστολὴν μᾶς ἔστειλες ὠραιοστολισμένη
ἀποῦ τὲς Μοῦσες ἦτονε πολλὰ χαριτωμένη·
- 25 ἢ φώτη τ' ἀναστεναγμοῦ μπορεῖ τὸ φύλλον ν' ἄψη,
ἀμμὲ τὰ δάκρυα δὲν φήννου τὴν ὕλην νὰ προσάψη.

Θέμις Σιαπκαρά-Πιτσιλίδου επιμ., *Ο πετραρχισμός στην Κύπρο. Ρίμες αγάπης: από χειρόγραφο του 16ου αιώνα με μεταφορά στην κοινή μας γλώσσα*, Τυπογραφείο Γ. Τσιβεριώτη, Αθήνα 1976.